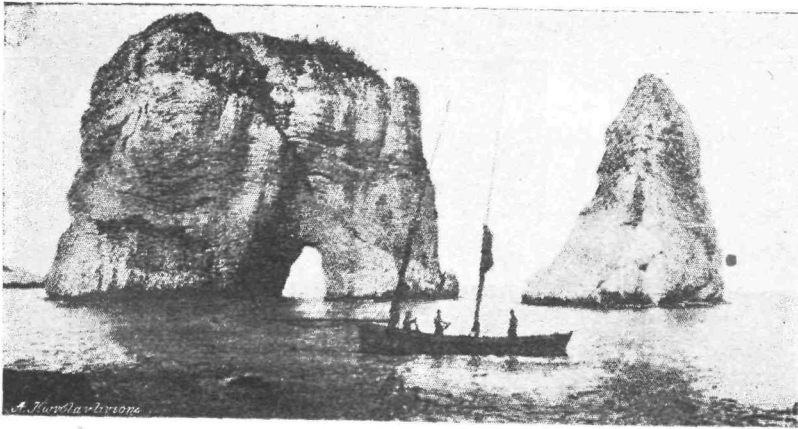

Βηρυτὸς.

Αἱ νησίδες τῶν Περιστερῶν

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ν ταῖς παρὰ τὴν ὁδὸν Θρα-
σύλλου, ἀναλώμασι τῆς «Ἀρ-
χαιολογικῆς Ἑταιρείας», ἀ-
νασκαφαῖς, πρὸς τελείαν ἀπο-
κάλυψιν τοῦ ἀνακαλυφθέντος
᾽Ορδεῖου τοῦ Περιχλέους, ὧν
ἔχομεν τὴν γενικὴν ἐπο-
πτεῖαν καὶ ἐπιμέλειαν, ἀνε-
καλύφθη πρό τινας μεταξὺ
ἄλλων ἐνεπιγράφων τεμαχίων
καὶ τμήμα μαρμαρίνης κοινῆς ἐπιτυμβίου στή-
λης, ἐφ' ἧς ἀναγράφεται ἡ καταγωγὴ τῆς τε-
θαμμένης ρυαϊκός:

ΡΙΖΟΝΙΤΙΣ

Ἐπειδὴ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν διηρθύνθη
εἰσέτι ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, ἱστορικῶς δὲ
καὶ γεωγραφικῶς σπανίως ἐκτίθενται τὰ κατὰ
τὴν ἑλληνικὴν ταύτην γῶραν τοῦ Ἀδρια, οὕτως
ὥστε ἡ Ἰλλυρία—ἐξ ἧς καὶ Ἰλλυρικὴ χειρσάνη-
σος—δὲν κατέστη προσιτὴ εἰς τὴν κοινὴν μελέ-
την, διὰ τοῦτο ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς σημει-
οῦμεν ὅτι ἡ Ρίζων ἢ Ριζίνιον ὑπῆρξε (Πολύβ.,
Στράβ., Liv., Στέφ. Βυζάντ.) πόλις μετ' ὁμο-
νόμου κολπίσκου καὶ ποταμοῦ, διατηρήσασα μέχρι
σήμερον τὸ ὄνομα τῆς (Rhizinium) Rizano.
ὁ δὲ κόλπος Golfe de Cataro.

Μεταξὺ τῆς Ἐπιδάμου (Δουραχίου) τῆς Ἐ-
δαύρου καὶ τῆς νήσου Μελαίνης Κερκύρας κειμένη,
ἀπετέλει καὶ αὕτη λίαν σημαντικὸν σταθμὸν ἐμ-
πορικῆς ναυτιλίας, ἐφ' ἧ διεκρίνοντο οἱ ἀρχαῖοι
Ἰλλυριοί, οἱ κάτοικοι δηλαδὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰλ-
λυρίου υἱοῦ τοῦ Κάδμου καὶ (τῆς Ἀρμονίας ὀνο-
μασθείσης μεγάλῃς γῶρας, τῆς ἐναντι τῆς περι-

λαλήτου μεγάλῃς Ἑλλάδος—Ἰταλίας, Σικελίας)
ἦτις κατὰ τὸν Δον αἰῶνα π. Χ. ἀπετελεῖτο ἀπὸ
σύντασιν τὴν ἀπὸ τῶν Ἀκροκεραυνίων μέχρι τοῦ
Σαῦου, ἐνθα καὶ τὸ Σινγίδουνον (Βελιγράδιον),
Δρήνου (ἢ Δρίλου) Σκάρου καὶ Κανδαυίων
(ἄνω Ἀλβανίας), ἀδριατικὴν παραλίαν.

Πλήθος πελασγικῶν ἰδίᾳ φυλῶν, ὡς οἱ Ἀν-
τάποδες, Ἰάπυδες, Γαλάται, Ἀλυμιῶται, Ἀντο-
ριᾶται, Τραγυρεῖς, Δασσαοῖται, Ἀρδανᾶοι,
Ταυλάντιοι, Σκαμπεῖς, Ἐορδαῖοι, Πενέσται καὶ
Λεθεᾶται, Παρθενοὶ καὶ Λιθοῦρνοι, Ἀμαντεῖς
καὶ Δάορσαι, Δαρδάνιοι καὶ Βυλλῖονες, Σαρναά-
ται, Τενεσσῖνοι καὶ Πελαγῖται (ὧν τινες ἀπο-
σπασθεῖσαι ἀπετέλεσαν τὴν Ἰστροίαν) συνεκρότη-
σαν ὁμοσπονδίαν, ὧν ἐναλλὰξ ἐκυριάρχουν αἱ μὲν
τῶν δὲ διὰ συνεγῶν πολέμων, εἰς οὓς ἀναφέρον-
ται οἱ βασιλεῖς Τεῦτα, Πλευράτος, Ἀγρων, Γέν-
θιος, Γλαυκίας, Βαλλαῖος, Μυνόνιος, Περσεύς,
Κλεῖτος, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς καὶ Φίλιππος ὁ
Γοῶς διηρεῖτο δὲ ἡ γῶρα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰλ-
λυρίαν (μεσημβρινὰ μέρη), ἣτις κατεκτήθη ὑπὸ
τοῦ Φιλίππου, πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ
καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ μεγάλου Κατακτητοῦ,
ὅστις ὑπέταξε ταύτην μετὰ τῆς Θράκης, αὐστη-
ρῶς τοὺς κατοίκους τιμωρήσας (διεδόθη μάλιστα
τότε ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ὅτι ἀπέθανεν ἐνταῦθα),
ὁμοίως δὲ κατόπιν καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου
τοῦ Ε', καὶ τὴν λοιπὴν Ἰλλυρίαν, ἣν οἱ Ἕλληνες
ἐκάλουν βάρβαρον, καὶ ἣτις ἀπώλεσε τὴν ἀνεξαρ-
τησίαν τῆς, καὶ ἐξ' ἧς ἐνεφανίσθησαν εἰς τοὺς με-
τέπειτα χρόνους οἱ Δαλμάται· ἡ Ἑλληνικὴ ὁμῶς
ἐξηκολούθει ἀνεξάρτητος, συνενωθεῖσα μετὰ τῆς
Μακεδονίας, μέχρι τοῦ 148 π.Χ. ὅτε ὑπεδουλώθη
τοῖς Ῥωμαίοις ἀποτελέσασα ἐπὶ τοῦ Καίσαρος
ἰδίαν ἐπαρχίαν, παραχωρηθεῖσαν κατόπιν τῷ

Ὁκταβίῳ (κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἀντωνίου διανομήν τοῦ Κράτους).

Ἐπικολούθητε μετὰ ταῦτα σειρά πολιμικῶν περιπετειῶν μετὰ τοῦ Ὁκταβίου Τιβερίου καὶ Αὐγούστου, μέχρις οὗτο ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου ἐπῆλθε γενικὴ πολιτικὴ ἀναδιοργάνωσις, καὶ οὕτως αἱ μὲν ἐπαρχίαι τοῦ Νωρικοῦ, Παννονίας, Μοισίας, Δαλματίας, Ἑλλάδος, Ἡπείρου, καὶ Κρήτης ἀπετέλεσαν τὴν λεγομένην «Νομαρχίαν Ἰλλυρίας», αἱ δὲ λοιπαὶ δέκα, Νωρικοῦ τοῦ Παρχίου, Νωρικοῦ Μεσογαίου, Παννονίας πρώτης, Δακίας παρχίου, Δακίας Μεσογαίου, καὶ Δαλματίας ἀπετέλεσαν τὴν «Διοίκησιν Ἰλλυρίας», ἡ δὲ ἀρχαία Ἰλλυρία ἐκλήθη Νέα Ἡπείρος.

Ἡ πολιτικὴ δὲ αὕτη διάταξις διατηρήθη μέχρι τῆς κυριαρχίας τῶν Ὄστρογόθων, ὅτε ἡ χώρα κατεμερίσθη εἰς διάφορα κρατίδια (Δαλματία, Κροατία, Βοσνία, Σλαβωνία) ἅτινα ἐξηφανίσαν τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἰλλυρίας ὄνομα, ὅπερ ὁμως κατόπιν ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α' εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Αὐστρίας ἀποσπασθείσας χώρας.

Ὡς πρὸς τὴν λατρείαν, μεγάλῃς ἀπῆλθον θρησκευτικῆς τιμῆς ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Περσείδων, ὁ Διόνυσος καὶ ἡ Ἄρ-

τεμις, ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἀσκληπιός· πῶζονται δὲ ἀργυρὰ καὶ χαλκὰ νομίσματα μετὰ διαφόρων μορφῶν (ἰδίᾳ τῶν θεῶν τούτων) καὶ παραστάσεων· τῆς Ρίζωνος δὲ ὑπάρχουσι τοιαῦτα (168 π. Χ.) μετ' ἐπιγραφῆς ΡΙΞΟ καὶ ΡΙΞΟΝΙΤΑΝ.

Ἐν τῇ Δαλματίᾳ, ἥς ἡ ἐμπορικὴ ἀνάπτυξις, καίτοι ἡ Ἰλλυρικὴ τῆς κοινωνία ἠθικῶς, ὡς πάντοτε, ἐμειονέχεται. ὠρεῖλετο εἰς τὴν ἐπιμύξειαν μετὰ τῆς ἐγγύς Μ. Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀπεράντων ὄρυμν, τῶν χρυσοφόρων μεταλλείων καὶ τῶν καινουργειῶν, διεκρίθησαν αἱ διοικήσεις τῆς Ζάρας, τοῦ Σπαλάθρου (κτισθέντος ὑπὸ Θεσσαλῶν), τῆς Ραγούσης (κτισθείσης ὑπὸ Ἐπιδαυρίων τῷ 676 π. Χ. καὶ διαγωνισμένης πρὸς τὸ μέγαλα τότε ἐμπορικὸν κέντρον, καὶ ἥς ἡ εἰς τὰ γραμματα ἐπίδοσις καὶ τὰς τέχνας ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπωνομάσθησαν Σλαβωνικαί Ἀθῆναι), καὶ ἡ τοῦ Κατάρου (ὑπερθεμελιώθη τῷ ΣΤ' αἰῶνι π. Χ. ὡς δημοκρατία καὶ ὑπετάγη τῷ 1420 εἰς Ἑνετίαν, εἰς Αὐστρίαν—συνθῆκη 1797, εἰς Γαλλίαν 1805, καὶ πάλιν εἰς Αὐστρίαν τῷ 1815)

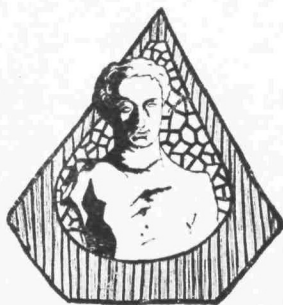
(Ἐπεται τὸ τέλος)

Χ. Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ἘΝΟΣ ἩΜΗΝΟΣ.

Ὁθέλλος καὶ Ἰάγος.—Αἰσχροῦροι μὴ ἀλλήλοτροφούμενοι. Ἐν τῇ ἀσυμφωνίᾳ, ἡ συνεργασία.—Οἱ νέοι Ἕλληνες λογοτιζοῦναι καὶ ὁ Ἀρποκράτης τοῦ Πανεπιστημίου.—Ψελλὸς καὶ Παπαδιαμάντης.—Συνάδελφος ἱγρινιάζων.—Ὁ αἰωνόβιος.—Ὁδὸς... Ἀτυνεννήτου.—Ὁ φιλελληνισμὸς ἐν Εὐρώπῃ.—Ποῦ ὀρεῖται ἡ Ἑλλάς; τὴν ὑπαρξίν της.—Ὁ Χρόνος καὶ ὁ κ. πρεσβευτής.—Βύρων καὶ Βολταίρος.—Πόλεμος κατὰ τὸν δελταῖον.—Ἡ Γιάμπη ὑπὸ διωγμὸν.—Τὰ χάριτα πυρομαχικά.—Οἱ Σκηνίται.—Ζητεῖται φορεῖον πρῶτων βοηθῶν διὰ τοὺς ἐκδρομῆς λογοτέχνας.—Ἡ Κυρία μετὰ τὰς καμελίας.—Δάκρυα καὶ στεναγμοί.—Ὁ Κερμαεικὸς τοῦ Μεσολογγίου.—Ὅσα ἡρώων.

ΥΟ κορυφαῖοι δραματικοί, εἰς τὸ μεταίχμιον ἱστάμενοι τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων ἡθοποιῶν, διδάσκαλοι καὶ οἱ δύο τῆς ὑποκριτικῆς, μὴ στέργοντες γὰ ἔργασθῶν τακτικῶς εἰς θιάσους, ἔκαμαν τὸν ὠραῖον συνδυασμὸν γὰ παίξουν μαζὴ εἰς κλα-

σικὸν ἔργον. Καὶ ἐξέλεξαν τὸν «Ὁθέλλον». Ἰάγος ὁ Οἰκονόμου, Ὁθέλλος ὁ Βονασέρας. Καὶ ἐν ἀκροατηρίῳ ἐκλεκτῷ καὶ πολυπληθεῖ, εἰς ὃ διεκρίνοντο οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, διηρμήνευσαν, κατόπιν

προσεκτικῆς μελέτης, τοὺς δύο δυσκόλωτάτους ρόλους οἱ Διόσκουροι τῆς ἐκλεκτικῆς τέχνης. Μολονότι οὔτε ὁ διάκοσμος—ὁ κατὰ τὸ δυνατόν φιλόκαλος, ἀλλ' ἀκατάλληλος—οὔτε οἱ συνεργάται—εὐγενῶς καὶ προχειρῶς προσφερθέντες διὰ τὴν ἐκτακτον παράστασιν—ἐβοήθησαν, τὸ ἔργον ἐπαύχθη ὁποσὸν ἐπαρκῶς, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἐντύπωσις, πολὺ βεβαίως ἀνοτέρα ἐκείνης, ἣν παρεῖχον αἱ τῶν θερινῶν θεάτρων παρωδία εἰς παροχημένην ἐποχὴν, ὅχι ὁμως καὶ ἐκείνης. ἦν μὰς ἐχάρισε πρὸ τινῶν ἐθνῶν ὁ περαστικὸς Νοβέλλι. Ὁ Βονασέρας, ἔχων ἔμφυτον τὸ δραματικὸν πάθος εἶχε στιγμὰς ἐκδηλώσεως τῆς ζήλοτινίας δυνατῆς. Καὶ θὰ ἦτο ἀρτιωτέρα ἡ ὑπόκρισις ἐάν ἡ ὀργὴ δὲν τὸν συνεκλόνηζε τόσον, ὥστε νὰ χάνονται ἐντὸς τοῦ στόματος του αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἀκριβῶς εἰς τὰς κρίσιμωτέρας στιγμὰς. Ἐάν ἡ ἀπαγγελία ἦτο διανεγστέρα, θὰ ἡρμονίζετο περισσότερον, πρὸς τὴν μιμικίαν τοῦ ἡθοποιῦ, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀκροατοῦ. Ὁ Ἰάγος μὲ τὰ ἀδιείδωτα βάρη τῆς μαύρης παρὰ τὴν λευκὴν ὄφιν ψυχῆς του, μὲ μίαν φυσικὴν ὑποκρισίαν γεμάτην φθόνον, μὲ ὕψος ψυχραῖον ἀπεδόθη ἀπὸ τοῦ Οἰκονόμου σατανικώτατα. Κάθε του φράσις εἶνε μελετημένη καὶ ψυχολογημένη, κατέχει τὴν ἔννοιαν καὶ τῆς δίδει τὴν ἔκφρασιν, ἥτις προσήκει, μολονότι ἡ φωνὴ του μὴ ὑφίσταμένη μεταπτώσεις, προσδίδει κάποιαν μονοτονίαν εἰς τὸ σύνολον.